

Nieuwe Parochie: schrikbeeld of nieuwe uitdaging?

Inleiding

De titel is misschien enigszins misleidend: alsof je een keuze moet maken. En om maar positief en gemotiveerd te kunnen blijven, neig je in de keuze natuurlijk naar de nieuwe parochie als uitdaging. Want als de nieuwe parochie blijft hangen in een schrikbeeld is het met een negatief vertrekpunt moeilijk om gemotiveerd te zijn en te blijven.

De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de vorming van nieuwe parochies zowel een schrikbeeld met zich meebrengt als een nieuwe uitdaging is. Daarin kunnen we maar beter realistisch zijn. In die zin zou de titel misschien moeten zijn: Nieuwe Parochie: schrikbeeld én uitdaging. Maar het is nu eenmaal een noodzakelijke keuze, waar geen ontkomen aan is. In die zin misschien zelfs geen echte keuze, maar meer een richting waarvoor je zult moeten en willen kiezen. Want als je daarin niet meegaat, heb je op de wat langere duur als kleine zelfstandige realistisch gezien niet veel levenskansen meer.

Ik kan u niet een of andere formule aanreiken die naadloos op uw situatie zal passen, of die garant staat voor het welslagen van deze operatie. Wat ik wel kan, is vanuit mijn persoonlijke ervaring van twee fusies (eerst drie parochies in Uden in 2005 en daarna van Uden met nog vijf andere omliggende dorpen in 2011), en vanuit de ervaring van de andere leden van ons pastoraatteam, u enkele ideeën en overwegingen aanreiken, die u zouden kunnen motiveren of inspireren om de nieuwe uitdaging van de nieuwe parochie aan te gaan. Daarbij zijn voor ons allen als gedoopten, en a fortiori voor mij als priester en alle anderen met een zending of benoeming van de bisschop, twee vertrekpunten van belang. Ten eerste vanuit ons doopsel en onze wijding de gehoorzaamheid aan de bisschop: die betekent namelijk een geloofsgehoorzaamheid aan Christus en een hartsverbondenheid in de eenheid van dat geloof. Zonder die gehoorzaamheid en verbondenheid vervallen we in heel veel lange, nutteloze en contraproductieve discussies. En ten tweede de vorming van nieuwe parochies te leren zien als een dienst aan de kerk: dat betekent namelijk een dienst aan allen die deel uitmaken van de kerk door het doopsel. En het betekent: compassie hebben met diegenen die om wat voor reden dan ook moeite hebben met de vorming van de nieuwe parochies, die kritisch zijn of tegenstand bieden. En dat betekent tenslotte dat iedereen, van bisschop tot eenvoudige kerkbezoeker, ook de pijn zal ervaren van de barensweeën van deze nieuwe geboortes. Het betekent luisteren, lijden en leiding geven, en de uitdaging niet uit de weg gaan, ook niet als er begrijpelijke schrikbeelden worden opgeroepen.

Groeien en geloof, geloven in groei

Sinds het beleidsstuk van onze bisschop “Groeien in geloof, geloven in groei” uit 2009 en de tussentijdse aanpassingen hierop, zijn de meeste nieuwe parochies formeel al een feit. Hierin is nog een grote diversiteit te constateren. Sommige parochies zijn pas korte tijd bestuurlijk al wel een eenheid, maar is er nog een lange weg te gaan naar een pastorale verbondenheid van het hart en eenheid in pastoraat in de praktijk. Andere parochies zijn bestuursmatig gezien al wat langer een nieuwe parochie, waardoor die al

wat meer tijd hebben gehad om pastoraal (dus ook liturgisch) naar die eenheid en verbondenheid toe te groeien. En weer anderen zijn eerst gaan groeien in pastoraat voordat ze ook bestuurlijk één werden. Een bestuurlijke fusie is misschien nog wel gemakkelijker dan een pastorale. Kernwoorden in de titel van het beleidsstuk van de bisschop zijn echter niet voor niets: 'geloven' en 'groeien'. Zowel individueel als mens, maar ook als geloofsgemeenschappen in de afzonderlijke kernen én in het geheel van de nieuwe parochies, zullen we ten eerste écht moeten groeien in geloof in God. Niet alleen door die goede gewoontes vanuit de traditie van onze zogenaamde Brabantse katholieke cultuur, maar werkelijk van binnenuit, "met geheel ons hart, geheel onze ziel en geheel ons verstand", vanuit een dagelijkse hartsverbondenheid met God dus. Dat geloof is noodzakelijk als we naar de toekomst toe willen geloven in nieuwe groei. Moesten de apostelen en de leerlingen van Jezus immers niet zelf eerst groeien in geloof? In de mate dat zij groeiden in geloof, konden ze ook geloven in groei. In onze tijd is dit niet anders, want dit is iets van alle tijden. Daarom staat groeien in geloof voorop.

Bestuurlijk

Als we spreken over 'besturen', dan denken veel mensen vrijwel direct in categorieën van 'macht', 'het gezag' en 'van bovenaf opleggen'. Als gelovigen en als kerk zullen we leiding moeten proberen te geven op de wijze van Jezus zelf. Jezus zelf is 'van bovenaf', van God uit den hoge. Mensen rondom hem verwonderden zich over zijn "nieuwe leer die Hij verkondigde als iemand die gezag bezit". Gezag in het Grieks (exousia) betekent letterlijk 'vanuit het wezen'. Vanuit zijn wezen als God en mens verkondigt Jezus Gods Blijde Boodschap. M.a.w. we zullen vanuit een gelovig hart op een authentieke en geloofwaardige manier moeten verkondigen en leiding geven. En dat hoeft aan duidelijkheid niets te wensen over te laten.

In het bestuurlijke traject van de nieuwe parochie is het daarom van meet af aan van belang, dat duidelijk is waar het uiteindelijk om gaat, het zogenaamde 'mission statement', de zending die Christus ons toevertrouwt door de bisschop. In de Petrusparochie hebben we vanuit het pastoraatteam eertijds gekozen voor het motto: "Jezus Christus kennen, beminnen en navolgen", uit de brief van de inmiddels heilige Joannes Paulus II bij de start van het nieuwe millennium. Ook al is het een pastoraal motto, het is van belang dat ook bestuurders affectie hebben met het 'mission statement'. Dat betekent dat bestuurders vanuit een gelovige en praktiserende houding het bestuurlijke aspect van de leiding in een parochie ter harte nemen. Uiteraard heeft dit zijn weerslag gekregen in het regelement voor het bestuur van een parochie.

Van de leden van het bestuur van een nieuwe parochie mag minstens dezelfde, zo niet een nog grotere betrokkenheid en deskundigheid verwacht worden als van bestuursleden van een 'oude' parochie. Er staat immers nogal wat op het spel en de verantwoordelijkheid is groot. Hoe nastrevenswaardig de intentie ook moge zijn, om het bestuur een weerspiegeling te laten zijn van de verschillende kernen van een parochie prevaleert de kwaliteit van de bestuurders boven het principe van 'vertegenwoordiging'. De leden van het parochiebestuur zullen sowieso het welzijn en de belangen van de verschillende kernen moeten behartigen, want zij dragen mee zorg voor het geheel, en niet alleen voor de eigen kern waar men deel van uitmaakt. Dit kan in de praktijk wel

eens lastig zijn, als mensen in termen blijven denken van lokale vertegenwoordiging en lokale belangenbehartiging.

Ter illustratie: het parochiebestuur van de Petrusparochie, die bestaat uit de zes kernen Uden, Boekel, Odiliapeel, Venhorst, Volkel en Zeeland, bestaat uit vijf bestuursleden uit Uden, één uit Boekel, en geen uit de andere kernen. Natuurlijk is in het voortraject van de fusie wel gekeken naar en is geprobeerd om een zo evenredig mogelijke verdeling te vinden. De kwaliteit van bestuur mocht evenwel niet ondergeschikt worden gemaakt aan het principe van vertegenwoordiging en belangenbehartiging. Het grootste belang is een goed en wijs beheer met het oog op de toekomst. In de commissies, die ten dienste staan van het bestuur, is het principe van vertegenwoordiging beter gelukt.

Een bestuurslid van een nieuwe parochie is dus geen vakbondsman of belangenbehartiger van een bepaalde kern, maar draagt samen met de andere bestuursleden de verantwoordelijkheid voor het geheel van parochianen, personeel, gebouwen en middelen. Daarbij zal de informatie steeds ondubbelzinnig realistisch moeten zijn, en zal deze tegelijkertijd bijna onophoudelijk gecommuniceerd moeten worden. Om zoveel mogelijk te voorkomen dat parochianen het gevoel krijgen dat er 'zomaar wat van bovenaf gedropt wordt', doet een bestuur er daarom goed aan om zoveel mogelijk draagvlak te creëren voor het beleid. Met name daar waar het gaat over de eventuele herbestemming van kerkgebouwen, ben je te laat als parochianen een besluit gaan ervaren als dat het 'zonder overleg' uit de lucht komt vallen. Natuurlijk bestaat er al een redelijk beeld van welke kerken op termijn gesloten zullen gaan worden. En natuurlijk neemt de bisschop het uiteindelijke besluit van bovenaf, na overleg met het bestuur. Zo werkt dat in organisaties en ook in de kerk. Je kunt evenwel tegelijkertijd proberen ontsteltenis, verontwaardiging en opstand te voorkomen door in gesprek te gaan met een vertegenwoordiging van de desbetreffende kern, van het parochiebestuur, van het bisdom en van de gemeente. Het uiteindelijke besluit wordt er wellicht niet minder pijnlijk van, maar je maakt in ieder geval wat meer kans op begrip en draagvlak omdat men bij de zaak betrokken is geweest in het zoeken naar een eventuele herbestemming. Bovendien kunnen daar goede en positieve ideeën uit voortkomen.

Ter illustratie: twee kerken in Uden zijn verkocht en hebben op het moment de bestemming van een museum en de opslag van goederen voor caritatieve doeleinden. De pastorie van Volkel is verkocht aan Brabantzorg en heeft de herbestemming gekregen van zorgcentrum voor dementerenden, met name mensen uit Volkel, met nog een enkele ruimte voor de parochie ter plekke. Drie andere pastorieën worden verhuurd voor bewoning, respectievelijk privé-bewoning, Bed & Breakfast, en voor Poolse werknemers, ook met kleinere ruimtes als een soort dependances van de parochie. Allemaal bestemmingen die aanvaardbaar zijn voor de lokale bevolking.

Pastoraal

Het pastoraat in de nieuwe parochie aanpassen is in de meeste gevallen misschien nog wel moeilijker dan het bestuur met de daarbij behorende commissies te reorganiseren. De noodzakelijke pastorale aanpassingen die gedaan moeten worden raken namelijk nóg directer de beleving van de parochianen. Natuurlijk gaan pastoraat en bestuur hand in hand en staat het bestuur ten dienste van het pastoraat. Behalve kerksluitingen zullen veranderingen in het pastoraat echter het sterkst gevoeld en als negatief schrikbeeld

ervaren worden. Want het pastorale beleid is erop gericht dat er in de nieuwe parochie één parochiekerk is, met daarnaast nog enkel kerken binnen het territorium van de parochie, met vitalisering als doel. In plaats van vitalisering vindt op verschillende plekken buiten de parochiekerk echter een versombering plaats.

Afgelopen zondag was in het kader van het begin van de Boekenweek de schrijver Remco Campert te zien en te horen in het programma 'College Tour', omdat hem de prijs der Nederlandse letteren was toegekend. Zijn belang voor de vitalisering van de Nederlandse literatuur werd hem toegedicht, maar de schrijver zelf getuigde niet echt te weten wat dit betekende, en wat hij zich daarbij moest voorstellen. Zo kan ook ons overkomen dat we grote vraagtekens stellen bij dat begrip 'vitalisering', als mensen in de met name kleinere kernen de aanpassingen in het pastoraat ervaren als een 'leeg gezogen worden', daardoor versomberen, en vervolgens soms het bijltje er bij neergooien.

Toevallig waarschuwden afgelopen zondag zowel Remco Campert als de pastoor van Hilversum - Jules Dresmé, in het 'Geloofsgesprek' met Leo Feijen - voor de versombering, die zowel in de kerk als in de samenleving plaatsvindt. Waar mensen zich, hoe begrijpelijk ook door het schrikbeeld dat ontstaat, laten meeslepen door somberheid, komen de hoop en de vreugde van ons geloof onder druk te staan, en is er niet heel veel voor nodig om mensen te laten afhaken en tweespalt te bewerken. Om proberen zoveel mogelijk te voorkomen dat we precies het tegenovergestelde bereiken van wat we beogen, zullen we dus niet mogen versomberen, maar de goddelijke deugden van geloof, hoop en liefde moeten blijven beoefenen, ook in onze pastorale activiteiten.

Ter illustratie: daar waar vrijwilligers in onze parochie lopen te stralen van geloof, enthousiasme, goede wil en inzet, en blijven sprankelen en bruisen ondanks de noodzakelijke veranderingen en aanpassingen, daar ontmoeten zij met name bij de jongere generaties begrip en bevestiging. Want dat steekt anderen aan. En daar waar notoire klagers alleen somberheid uitstralen wordt vaker tweedracht gezaaid. Helaas steekt ook dát anderen aan tot afhaken.

Centraal en decentraal

Binnen de huidige ontwikkelingen is een bepaalde centralisatie onoverkomelijk. En juist dát wordt in de kernen buiten de kern van de parochiekerk dus ervaren als 'inleveren'. Versobering en vereenvoudiging in het pastoraat hoeven echter nog geen versombering te betekenen.

Omwille van de gerechtigheid én de werkbaarheid, kunnen dus een aantal activiteiten lokaal georganiseerd blijven, liefst zoveel mogelijk zelfs. Een aantal gebieden van het pastoraat zullen echter ook gecentraliseerd moeten worden. Sommige pastorale activiteiten kunnen zelfs beter regionaal, of zelfs op dekenaal en diocesaan niveau georganiseerd worden. Het beleid van het bisdom biedt naast hulp bij de noodzakelijke bestuurlijke reorganisatie ook handreikingen voor een aantal pastorale aandachtspunten, binnen de bekende werkvelden (liturgie, catechese, diaconie en kerkopbouw) ofwel de pastorale speerpunten van Huwelijk & Gezin, Jeugd & Jongeren, Roeping & Vorming, Kerk & Samenleving. Aansluitend bij de beleidsnotitie van de bisschop 'Groeien in geloof, geloven in groei' zullen de nieuwe parochies op maat verder moeten groeien naar wat beter centraal en wat bij voorkeur lokaal kan plaatsvinden.

Vanuit mijn persoonlijke ervaring heb ik hiervoor geen blauwdruk die past op alle situaties, en zonder al te voldoen aan het ideaalbeeld wandel ik met u langs de pastorale situatie en activiteiten van onze Petrusparochie. Misschien kunt u er iets mee.

De parochiekerk als centrum van de parochie

De volheid van de liturgie, zo zegt de beleidsnota van de bisschop, dient in de parochiekerk plaats te vinden. Hierbij gaat het dus met name om de zondagse en dagelijkse eucharistieviering, en de vieringen van de hoogfeesten waaronder ook de vieringen van de Goede Week c.q. het Paastriduüm. Met name de vieringen van het Paastriduüm dienen zoveel mogelijk centraal in de parochiekerk gevierd te worden. Waar mogelijk en verantwoord wordt in de overige kerken van de parochie eveneens de zondagse eucharistie gevierd. Aantal kerkbezoekers, aantal bedienaren en toelaatbare financiën zijn uiteraard van invloed hierop.

Hoe krijg je nu parochianen, die alleen gewend zijn in de kerk van hun eigen kern te komen, gevoelig voor hun “nieuwe” parochiekerk in een andere plaats of in een ander deel van de stad voor de zondagse eucharistie? Bij gebrek aan gewijde bedienaren zal dat nu al soms nodig zijn en in de nabije toekomst steeds vaker. Aangezien de viering van de eucharistie de sacramentele viering van het paasmysterie is, kan deze niet vervangen worden door andere vormen van vieren, hoe begrijpelijk en goedbedoeld ook. De discussie daarover is hier evenwel niet het onderwerp.

Enerzijds constateren we om zeer uiteenlopende redenen een onwil bij mensen om buiten de oude parochiegrenzen te kerken, en anderzijds is er werkelijk sprake van onmogelijkheid in vervoer. Tegen echte onwil is geen kruid gewassen, maar er zijn alternatieven - waarvan ik moet erkennen dat ze ook in onze Petrusparochie nog nauwelijks of niet georganiseerd zijn - zoals Kerktaxi of kabeltelevisie en internet (het nieuwe alternatief voor de kerktelefoon) met georganiseerde uitreiking van de H. Communie door bijzondere bedienaren van de eucharistie. Bovendien kunnen er gelegenheden gecreëerd worden, waardoor mensen iets gemakkelijker over de oude vertrouwde grenzen van hun vroegere kleine parochie heenstappen, bijvoorbeeld een goed georganiseerd parochiefeest op of dichtbij de patroonsdag van de parochie, waarbij de inzet van parochianen uit de verschillende kernen wordt gevraagd. Uitwisseling van koren, die in elkaars kerken de eucharistie opluisteren kan mensen eveneens gevoelig maken voor de kerken die de parochie rijk is, met name dus voor de parochiekerk. Ook kunnen er bijzondere gelegenheden zijn waarbij alle parochianen uitgenodigd worden om in de parochiekerk of het parochiecentrum samen te komen: een korenmiddag, een concert, een lezing. Met wat creativiteit en inventiviteit kunt u zelf ongetwijfeld allerlei aanleidingen verzinnen om dit proces van lange adem op gang te brengen. Waar het hierbij om gaat is het ‘tweerichtingsverkeer’: niet mensen aan hun lot overlaten en maar afwachten of ze komen, maar er naartoe en ophalen. Uiteindelijk zal het allemaal gericht moeten zijn op één doel: gevoeligheid voor de parochie als gemeenschap, die groter is geworden dan die binnen de oude grenzen. In die zin zou het mission statement van de Petrusparochie - ‘Jezus Christus kennen, beminnen en navolgen’ - aangevuld kunnen worden met ‘en daarmee ook elkaar leren kennen en beminnen’. We geloven dat dit tweede voortkomt uit het eerste. Mensen zullen pas komen als ze gezien en gekend worden.

Dan nog, gebiedt het gevoel voor realisme te zeggen dat we ondanks alle inspanningen als kerk voorlopig steeds kleiner zullen worden, met alle gevolgen vandien voor de viering van de sacramenten. Het kan geen kwaad hierin duidelijk te zijn in de informatie en communicatie. Pappen en nathouden, de werkelijkheid rooskleuriger voorspiegelen dan die werkelijk is, heeft geen enkele zin. Informeren en communiceren wat mogelijk is en wat niet, heeft dat wel.

Sacramenten (doopsel, eucharistie (incl. eerste communie), vormsel, huwelijk)

De ontwikkelingen van ontkerkelijking en nieuw heidendom dwingen ons tot herbezinning van onze tradities rondom de viering van de sacramenten en de voorbereiding erop. Met trouw aan de inhoud van ons geloofsgoed zullen we nieuwe wegen moeten durven bewandelen, die beantwoorden aan de nieuwe vereisten van deze tijd, waarin individualisme de boventoon voert. Van dat individualisme mag je vinden wat je wilt, maar het is nauwelijks nog weg te denken uit de personalistische visie op de mens. Zonder persoonlijke aandacht en nabijheid zijn we als kerk nauwelijks nog geloofwaardig. Terecht, want ook Jezus heeft persoonlijke aandacht voor ieder individu. De massaliteit heeft zich van het kerkgebouw evenwel verplaatst naar massabijeenkomsten van allerlei andere aard, terwijl als het om geloven gaat het steeds meer een zaak van het individu is gaan worden. Als kerk weten en geloven we echter, dat persoonlijk geloof juist gericht is op gemeenschappelijkheid omdat het in ons geloof gaat om de liefde tot God en tot de naaste. Liefde tot God, die gemeenschap is in Vader, Zoon en heilige Geest, kan slechts leiden tot gemeenschap met elkaar. In onze huidige situatie van ogenschijnlijke schaalvergroting zullen daarom beide elementen bij de viering van de sacramenten en de voorbereiding daarop in een nieuwe jas gegoten moeten worden. Daarvoor schilder ik u het huidige beeld van de liturgisch/sacramentele praktijk in de Petrusparochie, onder toevoeging dat dit het resultaat is van aanpassingen en veranderingen in de afgelopen jaren en welwetend dat we in de loop van de komende jaren steeds aanpassingen zullen moeten blijven verrichten. Deze veranderingen zijn weliswaar een uitdaging, maar roepen in het begin steeds een schrikbeeld op, en komen na verloop van tijd in rustiger en vertrouwd vaarwater.

De viering van het doopsel wordt vooraf gegaan door een **locaal** huisbezoek in de persoonlijke situatie van het gezin. In een vertrouwde omgeving wordt met persoonlijke aandacht voor de gezinsleden gesproken over de motivatie voor de keuze van het doopsel. Daarna vinden **centraal** nog twee gezamenlijke bijeenkomsten plaats van een viertal gezinnen **uit alle delen van de parochie**, waarbij ook de peetouders wordt gevraagd aanwezig te zijn. Daar ontvangen de gezinnen in een notendop een korte mystagogische uitleg van het doopsel – de geloofsinhoud van het paasmysterie en de deelname hieraan door het doopsel – en uitleg over de inhoud van de verschillende elementen waaruit de viering bestaat. Vanwege de band met het paasmysterie vinden deze bijeenkomsten plaats, gekoppeld aan de viering van de eucharistie op zondagmorgen **in de centrale parochiekerk** waaraan het hele gezin deelneemt, inclusief de kleine kinderen waarvoor dan tegelijkertijd kinderopvang is. Het doopsel vindt plaats in één van de kerken in de parochie naar keuze, naargelang de mogelijkheden.

De zondagse eucharistievieringen vinden nog steeds plaats in alle zes kerken van de parochie. In de parochiekerk is er op zaterdagavond één H. Mis en op zondagmorgen zijn er twee. In de andere vijf kerken is er één eucharistieviering op zaterdagavond of

zondagmorgen. De tijden zijn zodanig op elkaar afgestemd, dat twee priesters in het weekend in de zes kerken kunnen celebreren. Op doordeweekse dagen is er iedere dag een eucharistieviering in de parochiekerk, en één keer per week in de andere kerken.

De huwelijksinzegeningen vinden **locaal** plaats in de kerk naar keuze, de voorbereiding erop vindt **centraal** plaats met meerdere echtparen tegelijk.

Ten aanzien van de 1e Communie en het Vormsel zijn we in de Petrusparochie reeds geruime tijd intensieve voorbereidingen aan het treffen voor een nieuwe aanpak, die redelijk ingrijpend is. Het is algemeen bekend hoe deze voorbereidingen de laatste decennia ongeveer hebben plaatsgevonden en meestal nog steeds plaatsvinden. Projectmatig zijn ouders en kinderen wel tot een en ander bereid. Tegelijkertijd is aantoonbaar dat dit relatief weinig persoonlijke geloofsvorming en persoonlijk engagement tot gevolg heeft voor een gelovige levenshouding in het dagelijkse leven. Geloven blijft dan veelal hangen in de zogenaamde overgangsriten op belangrijke momenten in het leven: doopsel, 1^e communie, vormsel en huwelijk. Zonder doorleefde betrokkenheid van mensen, die leven in verbondenheid met God, zullen we alleen met deze piekmomenten de kerk niet in stand kunnen houden of kunnen opbouwen. Maar veel belangrijker nog: het persoonlijke heil, de vreugde en het geluk die het geloof in God en de verbondenheid met Christus willen geven, liggen voor het oprapen, maar blijven liggen. Bovendien wordt er van kinderen projectmatig weliswaar iets verwacht, terwijl de betrokkenheid van ouders bij de voorbereidingen relatief gering is. Om ook t.a.v. de 1^e Communie en het Vormsel te beantwoorden aan de eis van persoonlijke aandacht, en tegelijkertijd kansen te creëren voor gelovige zingeving en een grotere betrokkenheid in de geloofsgemeenschap, wordt het hele gezin betrokken bij de voorbereiding op de 1e Communie en het Vormsel. Na de zomervakantie worden alle gezinnen met een communicant of een vormeling uit **alle kernen van de parochie** één keer per maand op zaterdagavond tussen 16.30 en 18.00 uur **centraal** verwacht voor de voorbereidingen. Andere kinderen uit het gezin én ouders krijgen op hun leeftijdsniveau eveneens geloofsvorming. Na de voorbereidingen is er een gezamenlijke avondboterham, een moment voor wat persoonlijke contacten. Tijdens de gezamenlijke eucharistieviering daaropvolgend om 18.30 uur vindt tijdens één van de verkondigingsmomenten een korte terugkoppeling plaats, die in verband wordt gebracht met het paasmysterie dat we tijdens de H. Mis vieren. Op die manier worden 1e Communie en Vormsel iets van het gehele gezin, is er persoonlijke aandacht en contact en hopen we dat men binnen de gezinnen “Jezus Christus leert kennen, beminnen en navolgen”. Omwille van de kwaliteit van de voorbereidingen door ervaren en toegeruste vrijwilligers en teamleden, die prevaleert boven het aantal gezinnen dat bereid is tot deze vorm van voorbereidingen, en omwille van de haalbaarheid en werkbaarheid ervan, is **centralisering** van de voorbereiding op 1^e Communie en Vormsel **onoverkomelijk**. Daarbij zijn we ons bewust dat er links en rechts een aantal gezinnen zich niet zullen aanmelden voor deze nieuwe vorm van voorbereiding. Tevens is omwille van deze centralisering van de voorbereidingen een zeer grondige voorbereiding nodig in informatie, communicatie, coördinatie en organisatie. Want naar verwachting krijgen we honderd gezinnen over de vloer. Dus is er naast de benodigde locaties een omvangrijke werkgroep nodig, samengesteld uit alle kernen van de parochie. De vaardigheden en talenten van de vrijwilligers worden nauwgezet bekeken

en ingezet op de taakverdeling. Het voert hier te ver om in detail te treden, daarvoor kunt u onze parochie altijd nog benaderen.

Enkele andere pastorale activiteiten, lokaal, centraal, regionaal, dekenaal, diocesaan

Locaal

- Gebedsgroepen, dragende kracht voor alle pastorale activiteiten
- Lectors, misdienaars, acolieten, bijzondere bedienaren van de eucharistie, koster, koren, bloemversiering, poetsgroepen
- Ziekenbezoek, huisbezoek, MOV-groepen

Centraal

- Commissies t.b.v. bestuur
- Vasten- en adventsacties
- Parochiële Caritas Instelling
- Tiengroepen als follow-up op het Vormsel

Regionaal/dekenaal

- Jongerengroepen
- Eventueel huwelijksvoorbereiding
- Pastoresoverleg

Diocesaan

- Toerustingscursussen
- Catechumenaat

Tenslotte

Vriend en vijand is het er over eens dat er iets moest gebeuren ten aanzien van de ontwikkelingen in de kerk en dus in de parochies. Gezien de noodzakelijkheid van deze reorganisatie van parochies, is de nieuwe parochie dus niet zozeer een keuze tussen schrikbeeld en uitdaging. Het is een noodgedwongen uitdaging, die een schrikbeeld oproept, waaruit vervolgens weer nieuwe uitdagingen voortkomen. Als we al een vertrekpunt moeten nemen naar de toekomst toe, laten we het dan doen vanuit de uitdaging van de zending die Jezus Christus ons toevertrouwt.